

A FÖLDMIVELÉSÜGYI M. KIR. MINISTERIUM MEGBIZÁSÁBÓL

SZERKESZTI: LANDGRAF JÁNOS, ORSZ. HALÁSZATI FELÜGYELŐ
Budapest, V., Báthory-utca 19.KIADJA: Dr. LENDL ADOLF, „A TERMESZET” MELLÉKLEPKAPJAKÉNT
Budapest, II., Donáti-utca 7.

A „HALÁSZAT” előfizetési ára 3 korona — „A TERMESZET”-tel együtt 6 korona.

A szivárványos pisztráng.

A szivárványos pisztrángot ma már joggal úgy tekinthetjük, mint hazai halfaunánk új tagját. Innen is, onnan is halljuk a hírt, hogy a meghonosítási kísérletek beváltak, a patakok forrásvidékein évente kihelyezett ivadék szépen fejlődik. Több más között Szepesmegyében lakja már a *Poprád* folyót, a *Gölnicz* folyót, az *O-víz* patakot és a *Hernád* több patakját. A Gölnicz folyóban Szepes-Remetéig megy le, tovább nem, aminek csak az lehet az oka, hogy ott ömlik a Gölniczbe a fertőzött vizű Szmolnok patak. Sajátságos, hogy magában a Hernádban nem észlelték, jóllehet a mellékpatakokban Szepes-Olaszi, Igló és Kassa körül is található. Más oka ennek is aligha lehet, mint az, hogy a nagyobbra nőtt halak is szívesebben maradnak a patakok bár kisebb, de tiszta vizében, mintsem hogy a Hernád fertőzött vizét fölkeressék. Megfigyelték az említett helyeken kívül Liptóme gyében a Kis-Selmecz körüli és *Lubochna* nevű pataokban, Zólyomgyében a *Vázna* pataokban és a *Fekete-Garamban*, Trencsénmegyében a *Beb-rava* és *Radisa* patakokban, Pozsonygyében a *Blava* pataokban, Biharmegyében a *Sebes-Körös* folyó felső folyásában és a *Jád* pataokban, Aradmegyében a *Zöldesi* és *Szatmári* patakok felső folyásában, Kolozsmegyében a *Hideg-* és *Meleg-Szamos*-ban, ezek mellékágaiban s más egyéb, többé-kevésbé ismert folyóvizekben is.

A tartózkodási helyére vonatkozólag tett tapasztalatok azt mutatják, hogy bizonyos ideig, egy-két éves koráig, megmarad a szivárványos-pisztráng a mi pisztrángjaink lakta vizekben; nagyobbra növe azonban levonul a hegyi patakokból a mélyebb vizű nagyobb vízfolyásokba. Ez a helyváltóztatás különben csak természetes következménye a hal fajbeli tulajdonságának; ugyanis a mi pisztrángunknál általában jóval nagyobbra szokott nőni.

A szivárványos pisztráng eredeti otthona a Csendes Óceán folyóiban van. Európába Amerikából a hal megtermékenyített ikráit hozták be mintegy két évtizeddel ezelőtt s az abból kelt ivadék révén

tenyésztették tovább. Nálunk tenyésztésével inkább csak az a cél, hogy az arra alkalmas, nem eléggé haldús vízfolyások népesítenek be, míg külföldön főképp Németországban, ahol a pisztrángok csaknem kizárólag mint u. n. »portióshalak« 120—150 gr. súlylyal jutnak fogyasztásra, mesterséges táplálással jelentéktelen kis tavakban növelték őket e célra. Az ily irányú kísérlet azonban csak rövid ideig tartotta magát, ami különben nem is csoda, mert az már mégis erőltetett dolog, az oly halat, mely 1.0—1.5 kg. súlylyal éri el tökéletes fejlettségét, 120 grammal hozni piacra.

Ujabbon ponty-tenyésztést űző tógazdaságok hízaló tavaiban tettek kísérletet a szivárványos pisztránggal, hogy mint ragadozó és pedig értékes ragadozó hal, a ponty táplálékát fogyasztó értéktelen apró halakat pusztítsa ki a tóból. Az ily irányú kísérletek jól beváltak ott, ahol nyáron át sem melegszik föl a tó túlságosan és marad a pisztrángnak elégséges levegője a vízben; azonban korántsem minden pontytógazdaság alkalmas a szivárványos pisztráng növelésére.

A fejlődésre vonatkozó megfigyelések egybehangzóan úgy szólnak, hogy ez a halfaj rendkívül gyorsan nő. A patakokból kifogott 1—1½ éves halak a 200—300 grm. súlyt is megütötték. Tavakban a harmadik évre elérték az 1—1.5 kgt.

A halra, mint táplálékra vonatkozó tapasztalatok rendkívül elütők. Vannak, kik többre becsülik húsát a közönséges pisztrángénál, mások ellenben azt mondják, hogy mögötte áll. Némelyek zsenge korában találják jobbnak, ismét másoknak a fejlettebbek húsa ízletesebb. Annyi kétségtelen, hogy legjobb ízű halaink közé lehet számítani; ez idő szerint azonban még igen ritkán kerül nálunk piacra.

Összevetve a nyert tapasztalatokat, joggal mondhatjuk, hogy a szivárványos pisztráng mint gyorsan növvő, jó ízű, nem kényes halfaj kiváló figyelmet érdemel és óhajtandó, hogy tenyésztése, kiváltképp az arra alkalmas bővebb vizű patakokban, minél szélesebb körben terjedjen.

Tilalmi időben árúba bocsátott halak.

Sok panasz merül fel országszerte a halászati törvény tilalmi intézkedéseinek kijátszása tekintetében. Halászaink ugyanis a községi előjáróságok felületességére és a piaczi felügyelet hiányos voltára támaszkodva, egyedül arra törekednek, hogy a tilalmi időszak beállta előtt megtöltsék a bárkájukat halal s hogy ezen a községi előjáróság által felületesen átnézett halmennyiség származására nézve bizonyítványt kapjanak, a melynek védelme mellett azután az egész tilalmi időszak alatt hordhatják a piacra bárkájukból a halat; mert senki sem tartja azt számon és senki sem látszik észrevenni, hogy a halászok a bárka régi halait naponta újakkal cserélik fel.

A halászati társulatok buzgó közreműködése remélünk engedi, hogy e téren is javulni fognak az állapotok s hogy a tilalmi idő alatt árúba bocsátott halak származását illetőleg nem akármilyen, hanem a halászati törvényben előirt szabályszerű községi bizonyítvány felmutatására fogják az intéző körök halászaikat szorítani.

Egy érdekes elvi jelentőségű határozat állván rendelkezésünkre, ennek a közlése által is felhívjuk a dologra társulataink figyelmét.

Egy társulati igazgató feljelentette x—y— halászt, hogy bárkájában a tilalmi időszak vége felé pontyokat talált. Panaszolt a tárgyaláskor felmutatott egy községi bizonyítványt, a melyből kitűnt, hogy a tilalmi időszak beálltakor *mintegy* 30 drb. ponty volt a bárkájában.

Ez a községi bizonyítvány az illető községi előjáróság felületességének hathatós bizonyítása volt: még a községi pecséttel se volt ellátva; mindazonáltal elégnék

bizonyult arra, hogy annak alapján az alsó-fokú hatóságok panaszoltat felmentsék.

Az ügy felebbezés folytán harmadfokú elbírálás alá kerülvén, a földművelésügyi m. kir. minister úr, az alsóbbfokú ítélet megváltoztatásával, panaszoltat az 1888. XIV. t. cz. §-ába ütköző kihágás miatt megbüntette, a következő érdekes indokolással.

»x—y. marasztalando volt, mert bár a tárgyalási iratok között feltalálható községi bizonylat szerint nevezett a tilalmi idő beálltakor, illetőleg pár nappal a tilalmi idő után bizonyos ponty-készlettel rendelkezett, minthogy azon körülményt, hogy ezen készletből csak a hiányzó mennyiséget adta el, a törvény 25. §-ában érintett bizonyítvánnyal igazolni nem tudta, minthogy továbbá az ily készletből *a tilalmi idő alatt történt eladás minden egyes esetben községi bizonylattal igazolandó* s így, ha eljárásában a törvényhez alkalmazkodott kellő bizonyítvánnyal is rendelkeznie kellett, nevezettnek a fennebb említett részletre vonatkozó bizonyítványra alapított védekezését elfogadni nem lehetett.

De nem lehetett kellő igazolásul elfogadni a most érintett bizonyítványt már azért sem, mert abban a pontyok befogatási ideje — kétséget kizáró pontossággal — meghatározva nincsen s így az április hó 8-ikáról keltezett bizonyítvány, tekintettel arra, hogy a ponty-fogás tilalmi ideje április hó 1-én veszi kezdetét, a halak tilalmi idő előtti összefogását különben sem bizonyítja.

Mert továbbá a bárka vizsgálatának ideje június hó 28-ika és a tilalmi idő kezdete április hó 1-je között eltelt, több mint tizenegyheti időköz a tapasztalat szerint hosszabb, mint a melynek tartamán halat bárkában élve eltartani lehet.«

HALAINK.

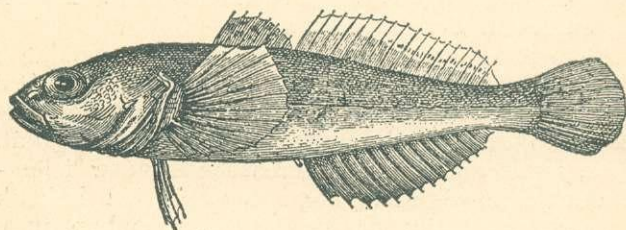
(Folytatás.)

I. rend: Csontshalak (Teleostei).

2. család: Pánczélosarcsúak (Cataphracti).

A szemszél alsó csontja az előfedő mellső szélével erősen össze van forrva. A fejen, úgymint a szilványfedőkön tüskékkel.

1. nem: Kőlönte (Cottus L.) A széles és lapos fej tüskékkel van fegyverezve. A fogak kefefogak. Két hátúszóval, melyeknek elseje jóval kisebb a másodiknál. A hasúszószárnyak a mellúszószárnyak alatt állanak. A test halpéznél valóságos. Hazánkban ezen nemből két faj ismeretes, u. m.:

Cottus Gobio L.

1. faj: Botos kőlönte (Cottus Gobio L.) Az igen széles szájhasadék a szemek alá ér. A mellúszószárny széles és hosszú; a hasúszószárny keskeny és rövid, úgy, hogy hátrahajtvá a hügygyót nem éri el.

Úszószárnyak: Ht1 6—9; Ht2 15—18; M 13—14; Hs 1/4; A 12—13; F 13.

Irtó: Kohaut Rezső.

A feje rendkívül széles és lapos úgy, hogy a szilványhasadéknál éri el a hal legnagyobb szélességét, különösen a himeknél; nőstényeknél valamivel keskenyebb s ezeknél a szája is valamivel kisebb. A fej az egész test hosszának 1/4-ét teszi. A test az első hátúszó irányában legmagasabb, a honnan a fark végéig fokozatosan keskenyedik. Az apró szemek feltelé és kissé kifelé irányzottak; közelebb állanak a fej mellső részéhez mint a szilványhasadékhoz. Az előfedő egy felfelé irányzott tüskét visel; hasonlóan tüskében végződnek a szilványfedő és az alsófedő is. Az első hátúszószárny rövid, sugarai valamennyien osztatlanok, szúrósak. A második hátúszószárny majdnem a fark végéig ér és az elsővel keskeny bőrszegélylyel függ össze. Az alsóúszó a második hátúszóval egy irányban kezdődik, de nem éri el annak végét. A páros úszószárnyakat már a rövid jellemzésben említettük. Színe változó, de főleg szürke és barna; a háta sötétebb, a hasi oldala fehéres. Nagyon gyakran sötétbarna pontokkal és foltokkal a hátán és a test oldalain, melyek olykor harántsávokká folynak össze. A hát-, mell- és hasúszó sugarai mentén sötétebb foltokkal, (ritkábban láthatók ilyen foltok a sugarak közti hártán). Az alsóúszó és a hasúszószárnyak rendszeren egészen folt nélkül valók, vagy csak kevés, szabálytalanul álló foltokkal.

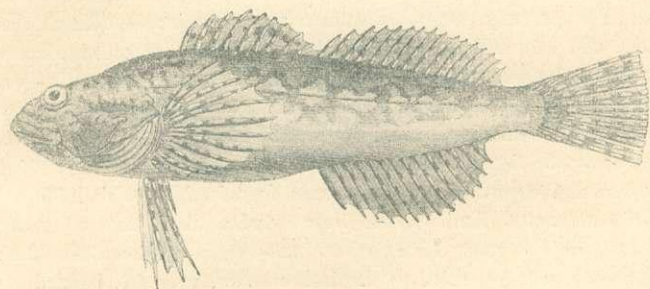
Apróbb hal, mely csak 10—12 cm.-nyire nő. Ivása márczius és április hónapokra esik. Szereti a tiszta hegyi vizeket, homokos, vagy kavicsos fenékekkel. Gyakran kövek alá búvik s úgy lesi prédáját, mely mindentféle apróbb víziállatokból — halivadékból is — áll. Érdekes, hogy a hím a nőstények által lerakott ikrát 4—5 hétig rendkívüli kitartással és bátorsággal,

kövek alatt vájt gödörben őrzi olyannyira, hogy dühösen harap a botba, vagy pálczába, melylyel elkergetni akarják, sőt ikráját még akkor sem hagyja el, ha élete veszélyben forog.

A botos köllöntét csak a szegényebb sorsúak eszik; húsa főve vöröses, jóízű. Közép- és Észak-Európa hegyi folyóiban és patakjaiban honos. Hazánkban *Heckel*, *Petényi* és *Herman* szerint a Szeben, Beszterczepatak, Garam és Poprádból, valamint a Vargyas, Füle, Kormos és Lucsivna patakokból ismeretes. *Herman* szerint a Duna komáromi részébe is eltéved. Lendl intézetében a Sztrigy és a Fekete-Árvából láttam példányokat.

Népies nevei: Békahal, Botos, Boti, Butikóhal, Ebhal, Köllönte, Kolty, Kophal, Kutyahal, Ördöghal.

Németül: Groppe, Koppe, Kaulquappe, Kaulkopf, Dickkopf, Kautzenkopf, Rotzkober, Breitschädel, Dolm.

Cottus poecilops Heck.

2. faj: *Ozifra köllönte* (*Cottus poecilops* Heckel). Az előbbeni fajtól főleg abban különbözik, hogy a hasúszószárnyak hosszabbak úgy, hogy visszahajtvá érintik a hugygyót, valamint abban is, hogy a hasúszószárny, különösen a sugarakon, 6-7 fekete harántsávot mutat.

Úszószárnyak: Ht1 8-9; Ht2 16-18; M 14; Hs 1/4; A 13-14; F 13.

Felemlíthető még, hogy az előfedő tüskéje vastag bőralá van rejtve s hogy a farka vékonyabb, mint az előbbenié.

Színre, nagyságra és életmódra nézve megegyezik az előbbennivel.

Úgy látszik, hogy ezen faj főleg csak a Kárpátok vizeiben honos, *Heckel* Zólyom, Turócz és Gömörmegyéből ismeri. *Petényi* szerint a Kárpátok patakjaiban él. *Chyzer* Zemplénmegyének északi részén levő magasabb hegyek sebes patakjaiban találta.

Népies nevei nincsenek. *Chyzer* szerint a tót nép Szinnán »hlavács« azaz fejés-nek nevezi.

3. család: *Gébfélék* (*Gobioidei*).

A hasúszószárnyak a mellúszószárnyak előtt állanak s egymással tölcser szerűen vannak összeforrva. Két hátúszóval; az első hátúszó sugarai vékonyak, hajlékonyak. A halpénzek tüskésszélűek. Csak egy nem:

1. nem: *Gób* (*Gobius* L.), melynek jellemei a család jellemeivel megegyeznek. Hazánkban csak 1 faj ismeretes.

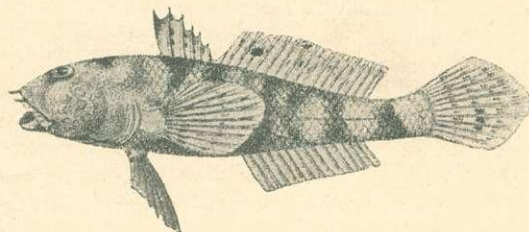
1. faj: *Tarka gób* (*Gobius marmoratus* Pall.). A test mindkét oldalán, az első hátúszó tövén félholdalakú sötét folttal; az első hátúszó mellső részén vöröses folttal.

Halpénzek: 6-7/34-40/5-6.

Úszószárnyak: Ht1 6; Ht2 1/18; M 15-16; Hs 12; A 14; F 19.

A test a fejrészen legmagasabb, innen fokozatosan vékonyodik a fark végéig. A száj kicsiny, csúcsba nyíló. A szemek fölfelé tekintők és közel állanak egymáshoz. A felső ajakon

két rövid, előre álló csövecskével. A széles mellúszószárnyak hátrafelé hajtva körülbelül a test közepéig érnek; a hasúszószárnyak tölcser szerűen össze vannak növe. A két hátúszó kis hártáival függ össze. A második hátúszó és az alsóúszó hosszúak s végük körülbelül egy vonalba esik.

Gobius marmoratus Pall.

Színe változó; alapszíne zöldesbarna, vöröses árnyalattal. A test oldalain sötétszínű foltokkal és harántsávokkal, melyek azonban olykor meglehetősen elhalványodnak. Ilyen halavány példányokat — igaz, hogy alkoholban konzerváltakat — volt alkalmam Lendl intézetében vizsgálni, melyek a Kis-Balatonból kerültek. Az ivási időben (tavasz elején) a színek jóval élénkebbek.

Apró halacska, mely *Kriesch* szerint legfeljebb 8,3 cm-nyire nő.

Kriesch János szerint a vizek fenekén szeret tartózkodni, hol vízi növények között bujkál s nem annyira úszkál, mint inkább úszószárnyai segítségével csuszkal. *Herman* Ottó szerint a budai hévizek kifolyásaiban, a köves helyeken, kövek alatt él.

Ez az érdekes kis halacska a Fekete tengerben és déli Oroszország azon folyóiban él, melyek a Fekete tengerbe ömlenek. De találták a Mariczában, valamint a Morvában is.

Hazánkban *Kriesch* János fedezte fel az óbudai hévíz kifolyásában. A Kis-Balatonból is ismeretes.

Népies nevei nincsenek.

(Folytatása következik.)

TÁRSULATOK.

Háromszék megyében, Uzonban alakult meg f. hó 31-én az első halászati társulat a Feketeügy folyó mentén.

Az érdekelt vízterület a Feketeügy folyónak az Oltba való ömlésétől Szent-Katolna község északi határáig terjedő szakasza, kerekszámban 500 kat. hold. Az alakuló közgyűlésen 314 kat. hold volt képviselve s arról 271 kat. hold szavazott a társulat megalakítása mellett. A megalakulás kimondása után azonnal tárgyalattak az alapszabályok s az üzemterv, a melyek jóváhagyás végett a földművelésügyi ministeriumhoz terjesztettek fel.

A társulat elnökévé egyhangulag Dr. Csiki L. Jánost, alelnök-igazgatójává pedig Salamon Antalt választották. A társulat székhelye Nagy-Borosnyó.

- p. -

A Begán is megindult a mozgalom halászati társulat alakítása iránt. Május 29-án volt az alakuló közgyűlés N.-Becs-kereken, Torontál vármegye alispánjának elnöklété alatt, ahol jöllehet a halászati jogtulajdonosok nagyrésze nem idegenkedett a halászatnak társulati uton történő kezelésétől, ez alkalommal még sem alakulhatott meg a társulat, miután akadt néhány érdekelt, aki a halászat önálló gyakorlására bejelentette igényét. A társulattá alakulás tehát majd csak egy későbbi közgyűlésen fog megtörténni.

VEGYESEK.

Több millióból álló halcsapatot figyelt meg Dr. Schnee, Németújguinea helyettes kormányzója a Salamon szigetek táján. »A tenger helylyel-közzel szinte csillámlott a halaktól, — mondja Dr. med. Schnee, testvéréhez intézett levelében, — még életemben soha sem láttam annyi halat egy csoportban, mint ekkor. A hatalmas csapat egyenesen vitorlásunknak tartott. Egymás hátán ugráltak keresztül és elég gyorsan közeledtek felénk. A nagyobbak felfalták a kicsinyeket, az egész csapat felett felhőszerűen lebegtek a madarak s időről-időre le-lecsaptak a halak közé. A csapat közepe táján három hatalmas **czet** húszott s hatalmas szájukkal roppant mennyiségű halat nyeltek le. Olyan látvány volt ez, mely nem egykönnyen ismétlődik meg. Kapitányom és kormányosom is azt állították, hogy már elég ideje annak, hogy tengeren járnak, de ilyet még nem láttak soha. A roppant haltömeg miatt nem tudtunk tovább menni, tétlenül kellett várunk, míg a csapat elvonult. Az egyik **czet** alig 10 méternyire vonult el hajónk mellett — Sajnos, e rövid vázlat nem mondja meg, hogy mi lehetett oka e roppant vándorlásnak, nem értesít, hogy hova, vagy merre vonultak tovább.

Halak, mint a vízinövények elterjesztői. Régen ismert tény, hogy egyes vidékek, különösen magánosan álló szigetek, egyenesen a madaraknak köszönhetik, hogy bizonyos növények teremnek rajtuk. Ugyanis egyes madarak naponta nagy távolságokat repülnek át s így azon gyümölcsök magvait, melyeket pár nappal ezelőtt ettek valahol, néhány napra rá több mértőldre hullatják el attól a helytől. Így honosodott meg a Holukki-szigeteken, a Hebridákon, a Fidzsi-szigeteken a kávé s evvel együtt sok más hasznos növény is. Eddigél nem tudtuk, hogy a halak a növényzet ily módon való elterjesztésében szintén nagy szerepet játszanak. Igaz ugyan, hogy Darwin ideje óta hangoztatják, hogy lehetséges, hogy a halak is terjesztik az egyes vízinövényeket, de határozott adatokat senki sem tudott felmutatni. Von *Hochreutiner* ennek bizonyítására a genfi egyetem növénytani laboratóriumában kísérletezett s azt találta, hogy a növényevő halak egy részének bélcsatornájában a vízinövények magvai legnagyobb részét megtartják csirázási képességüket. Ilyenformán nagyon valószínű, hogy a szabad természetben igen sok vízinövény köszönheti széleskörű elterjedését a halaknak.

A pontyok korának meghatározása. A pontyok korát igen könnyen meg lehet ismerni pikkelyeiről, nevezetesen az oldalvonalban lévő pikkelyekről. Ha ugyanis a ponty oldalvonalából a kopolyú mellől kitépünk egy pikkelyt s alkoholban kimosva, két üveglemez közt a világosság felé tartjuk, egy világos pontot veszünk rajta észre. Ha e pont csak egyszerű világos pont, akkor a ponty csak egy éves. A két éves pontynál e világító pont körül egy centrikus gyűrűt vehetünk észre, három évesnél két ilyen gyűrűt s úgy tovább. E módon a ponty korát igen könnyen meghatározhatjuk.

Halpénzből készült gyöngyök. Egy francia kémikus, Mr. Covert, kísérletezett e tárgyban és sikerült neki a pikkelyeket egy eddigél nem publikált összetételű folyadékban nagy nyomás alatt összehérsélni. A feltaláló már eddig is nagy mennyiségű halpikkelyt hozott a világ minden részéből. A gyöngykészítésre használandó pikkelyeket friss halról kell leszedni s azután sóba csomagolva eltartani.

A Nagy-Küküllő folyón, Segesvár mellett láttam a leirandó sajtáságos halászati módot. A rendkívül csekély eredményt produkáló szerszám és szerszámkezelés a folyó mederviszonyaiban találhatja megokolását. A Nagy-Küküllőn ugyanis e tájon agyagos mederbe ágyazott mély, lassú folyású helyek sűrűn váltakoznak gyors folyású, sekély vízű, kavicsos fenekű mederrészekkel. A mély vízű mederpartok hirtelen emelkednek, mere-

dekek a függélyességig. Halászni csupán ezen a helyeken láttam a környékbeli oláhokat; a rendkívül sekély vízű részek nem is arra valók. A jó erős szálfákból összekötözött talpon öt ember helyezkedik el, amelyek közül egy jóformán csak a parancsadásra szorítkozik, míg a többiek hol a tutajt, hol a hálót kezelik. Legelsőbben a talpot rudakkal kiszemelt helyre hajtják s a meredek parttól mintegy két emberhossznyi távolban megállva vetnek hálót. A hálójuk közel quadratikuss alakú s kivetése úgy történik, hogy két felső sarkát egy-egy rúdra függesztik s az egymáshoz közel fektetett rudakra hányva a hálót, azzal csaknem a partig kitolják. Ekkor a rudakat, melyek rajta teküsznek, a tutajon, egymástól széttaszítják, egész ameddig a háló engedi, aminek folytán az a vízbe esik s az alinra erősített súlyok következtében bemerül és falszerűleg függve marad. Most hosszú karókkal zurbolják a halászok a tutaj és háló közötti vizet, riasztgatva s a háló felé kergetve az esetlegesen odakerült halakat. Pár percnyi zurbolás után a tutaj végein a két kinyújtott rúdnál álló két halász kezdi a hálót a rudakkal beszédni, melve egyúttal a háló-alinát is a két végén hozzákötött zsinagnél fogva. A tutaj szélénél összejött al- és felinat összemarkolva emelik ki a hálót s véle a halakat, ha ugyan nyaklott meg benne egy-kettő, mert amíg én figyeltem a halászatukat, végig nézve vagy húsz hálókivetést, egyetlen egy halat sem fogtak. Nagyobb hálókkel kerítő halászatot úzni persze bajos volna itt, mert a meder fenekete telve van nagy kövekkel és ágas-bogas gyökértömbökkel. Van azonban még sok oly halászszerzám, melynek használata mellett kevesebb fáradsággal szebb eredményhez is juthatnának, mert megvallva az igazat, az a halászati mód rendkívül csekély kihasználást biztosít, ha még oly haldús volna is az illető víz.

— z —

A budapesti halpiaczkok ellenőrzése sem igen áll — a kor színvonalán! F. június hó 8-án pl. volt alkalmunk meggyőződni arról, véletlenül arra járván, hogy a Bombatéren a nyílt piacon »nyíltan« árulták a pontyot, süllőt, kecsegét. Ezekre a halakra pedig tudvalevőleg április 1-től június 15-ig, illetőleg a pontyra július 15-ig terjedő tilalom van. Azt is mondhatná ugyan valaki, hogy azok a halak esetleg »zárta« vízből valók. Ebben azonban igen alapos okunk lehet kételkedni. Olyan ponty és süllő csak rendszeres tógazdaságokban nevelkedik, azokból pedig júniusban nem igen szokás piacra vinni a halat; kecsegét pedig, sajnos, még nem igen produkáltak zárt vizekben. Hanem azért mégis csak érdeklődhetne valaki, *akinek ez épen törvény-szabta köteleessége*, az efféle dolgok iránt, mert bizony annélkül a földművelésügyi kormány által a folyókba helyezett milliányi ikra s ivadék — csak »vízbe dobott millió« marad. — p —

Világító czápa. A *Spinax*-nem fajai között van több olyan, a melynek világító szerve van. Ugyanis e fajok fején, a hát közép vonalában s a hasoldalon sajtáságos bőrkinövések vannak, a melyek sokban emlékeztetnek más halak világító szervére. A nápolyi zoológiai állomáson több kísérletet tettek szemtükör segítségével a *Spinax niger* fajon, a melyekből kiderült, hogy csakugyan világító szervvel van dolgunk. A kisugárzott fény zöldes színű s oly erős, hogy a víz alatt 3—4 méter sugarú gömbterületet világít meg.

